

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph. D. ve věci

žalobkyně: **H. S.**, narozena „X“,
státní příslušnost Ukrajinská republika,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2018, č. j. OAM-151/ZA-ZA11-VL13-2018, E. č. „X“,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2018, č. j. OAM-151/ZA-ZA11-VL13-2018, E. č. „X“, jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadeným rozhodnutím žalovaného byla zkrácena na svých právech, tím, že žalovaný porušil § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v němž je vymezena povinnost správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Při posuzování návrhu nebyl zjištěn přesně a úplně skutkový stav věci a učiněná zjištění nepostačovala ke správnému posouzení věci. Skutečné důkazy je žalobkyně ochotna uvést u soudu při projednání této žaloby.
3. Důkazy, které si žalovaný opatřil jako podklad pro rozhodnutí, byly v rozporu s ustanoveními správního řádu neúplné, nemohl tedy správně posuzovat skutkové a právní otázky sloužící pro rozhodnutí ve věci samé. Provedené důkazy pak zhodnotil nesprávně a bez jejich vzájemné souvislosti, čímž znovu porušil ustanovení správního řádu.
4. Žalobkyně odkázala na informace Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině, ze září 2015, kde se uvádí, že Ukrajinu nelze označit za „bezpečnou zemi původu“. Žalobkyně konstatovala, že má reálnou obavu z nuceného opuštění České republiky a následného odjezdu na Ukrajinu, kde jí hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů, obzvláště za situace, kdy tam zuří občanská válka.
5. Vzhledem k výše uvedeným okolnostem proto žalobkyně považovala rozhodnutí žalovaného za nezákonné a neopodstatněné a navrhovala jeho zrušení.

Vyjádření žalovaného

6. Ve svém vyjádření ze dne 28. 1. 2019 žalovaný uvedl, že s obsahem obecně formulovaných žalobních námitek nesouhlasí, neboť nedokládají žalobkyní namítaná porušení zákonných ustanovení. K námitce žalobkyně, že nebyl při posuzování jejího návrhu zjištěn skutečný stav věci úplně a přesně, žalovaný uvedl, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci s ohledem na žalobkyní tvrzené skutečnosti, s přihlédnutím k aktuálním informacím o situaci v zemi původu žalobkyně. Žalobkyně ve své žádosti uvedla, že se obává návratu na Ukrajinu z důvodu možného povolání do armády, povolávací rozkaz ji však doručen nebyl. Na Ukrajině jsou dle tvrzení žalobkyně povolávány do armády zdravotní sestry, přičemž žalobkyně absolvovala několik zdravotních kurzů v rámci střední školy a pozdějšího zaměstnání. Skutečnost, že jsou do armády povolávány zdravotní sestry, se žalobkyně dozvěděla od své známé.
7. K další žalobní námitce spočívající v tom, že správní orgán vycházel z neúplných důkazů, celé řízení je jednostranné a neobjektivní, žalovaný uvedl, že z jeho strany v průběhu řízení k žádnému pochybení nedošlo, námitku žalobkyně považuje za nedůvodnou, neboť žalobkyně žádná konkrétní pochybení neuvedla. Upozornil, že při pohovoru žalobkyně sdělila, že pokud by se něco stalo, mohla by se na Ukrajinu vrátit, ale chce zůstat v České republice, z čehož je dle názoru žalovaného zřejmé, že žalobkyně žádá o mezinárodní ochranu za účelem legalizace svého pobytu.
8. Vzhledem k tomu, že žalovaný považoval napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci, když žalobkyně žádné Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

azylově relevantní důvody neuvedla, navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Ústní jednání

9. Při jednání soudu žalobkyně uvedla, že žije na území České republiky s manželem, který v současné době nemůže cestovat, neboť mu byly odebrány českými orgány doklady, jelikož je podezřelý z trestné činnosti. Žalobkyně má na území České republiky dvě děti. Jedno studuje zdravotní školu a pobývá u otce. Druhé dítě (dcera) se narodilo na území České republiky, žije se žalobkyní a jejím manželem. Celou rodinu má zde a nemá se na Ukrajinu kam vrátit. Do České republiky se dostala tak, že přijela na návštěvu a už zde zůstala. Na Ukrajině si nemůže vyřídit potřebná povolení, protože se nemá kdo postarat o její čtyřletou dceru. Navíc si myslí, že by nedostala pracovní vízum, ani povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny, neboť manžel nepracuje. Povolení k práci má pouze žalobkyně a je tak živitelkou rodiny.
10. Pověřený pracovník žalovaného při jednání soudu navrhl žalobu zamítnout a uvedl, že žalobkyně nebyla pronásledována, ani jí nehrozí vážná újma dle přísných kritérií zákona o azylu. Nemohou být zohledněny ekonomické důvody nebo důvody rodinné. Již dříve bylo rozhodnuto o zamítnutí udělení mezinárodní ochrany dceři žalobkyně a žalobkyně měla dost času si pobyt podle zákona o pobytu cizinců vyřídit.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 13. 2. 2018 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 16. 2. 2018 žalobkyně při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že je schopna se dorozumět česky a ukrajinsky, je ukrajinské národnosti a pravoslavného vyznání. O politiku se nezajímá, nikdy se politicky neangažovala, není členkou žádné politické strany. Ke své rodinné situaci žalobkyně uvedla, že má manžela, syn ukrajinské národnosti žije s manželem v Novém Městě nad Metují, dále má nezletilou dceru narozenou v r. „X“, státní příslušnosti Ukrajina. Dcera je nemocná, léčí se v České republice, narodila se se zmenšenou ledvinou. Matka i sestra žalobkyně žijí v České republice, otce již nemá. Na Ukrajině žalobkyně naposledy žila v obci Balta v Oděské oblasti, z Ukrajiny odjeli s manželem dne 6. 2. 2016 autem do Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Polska. Žalobkyně poté žila půl roku v Polsku, v červnu 2016 odjela za manželem do České republiky, neboť zjistila, že je těhotná. Do České republiky přijela v roce 2015 na pozvání manžela, předtím měla přechodný pobyt. O mezinárodní ochranu jinde nežádala. Žalobkyně dále při osobním pohovoru uvedla, že v rámci studia měla možnost dělat si zdravotnické kurzy. Obává se proto, že bude povolána do armády, protože povolávají zdravotní sestry, což jí řekla její známá. Žádné povolání do armády jí však doručeno nebylo. K dotazu, zda by se mohla žalobkyně vrátit na Ukrajinu, žalobkyně odpověděla, že pokud by se v České republice něco stalo, mohla by se vrátit na Ukrajinu, ale chce zůstat v České republice. Situaci na Ukrajině považuje za nestabilní, nikoho tam nemá, rodina žije v České republice. Na Ukrajině neměla žádné potíže s úřady, je tam však špatná situace v oblasti zdravotní péče, nedostala by ani žádné peníze na dítě. K dotazu, proč se rozhodla podat žádost o azyl, žalobkyně uvedla, že jí nebylo uděleno vízum strpění a měla povinnost do 7 dnů vycestovat, podání žádosti o azyl jí navíc poradil právník, kterému volala. Na podporu svých tvrzení žalobkyně doložila dne 16. 2. 2018 propouštěcí zprávu své dcery z Fakultní nemocnice v Motole ze dne 23. 1. 2018. Ke svým tvrzením ohledně obavy z povolání do armády, žalobkyně nedoložila ničeho.

14. Před vlastním meritorním projednáním žaloby je soud povinen se zabývat otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení, neboť jejich nedostatek má za následek odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. K podmínkám řízení patří mimo jiné řádná žaloba obsahující žalobní body.
15. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[ž]aloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.“ Podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. přitom platí, že žalobce může rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, toto ustanovení dopadá nejen na případy, kdy žalobce doplní vedle již obsažených žalobních bodů žalobu o nový žalobní bod, ale i na případy, kdy žalobce v žalobě neuvedl žádný žalobní bod. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. „[ž]alobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.“
16. Soud dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publ. pod č. 113/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz, podle kterého „[v] důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. V projednávaném případě soud nejprve posoudil, zda všechna žalobní tvrzení jsou přezkoumatelná, přičemž dospěl k závěru, že nikoli. Obecná tvrzení o porušení procesních práv žalobkyně ve smyslu § 2 a § 3 správního řádu, neúplném opatření důkazů žalovaným a tvrzení žalobkyně o tom, že žalovaný nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí, nepostupoval v souladu s právním řádem ČR, zásadami a principy činnosti správních orgánů a zákon vyložil chybně. Kterých zjištění, podkladů či postupu správního orgánu v rozporu se zákonem se namítaný nedostatek správního řízení týká, žalobkyně konkrétně neuvedla.
18. Náležitostmi žalobních bodů se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, ve kterém uvedl: *„Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.[.....] Právě vyslovené závěry však neznamenaají, že bezvadným žalobním bodem je pouze takové skutkové tvrzení, které žalobce přesně subsumuje pod určitá ustanovení zákona. [.....] Žalobce tedy svá konkrétní a dostatečně individualizovaná skutková tvrzení nemusí podřazovat pod přesná ustanovení právních předpisů, vždyť přece i nadále platí, že soud zná právo.“* K totožným závěrům dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu i v usnesení ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 – 72), kde uvedl, že *„žalobní bod v azylových věcech nemůže ustát jen na obecných odkazech na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“*. K tomu soud dodává, že není oprávněn namísto žalobkyně podřazovat pod obecná tvrzení obsažená v žalobě konkrétní skutečnosti plynoucí z obsahu soudního či správního spisu. Za této situace jsou proto tato tvrzení soudně nepřezkoumatelná pro neurčitost a nejedná se tak o žalobní body podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Konkrétní námitka týkající se bezpečnostní situace na Ukrajině však náležitosti žalobního bodu splňuje, a proto nemohl soud žalobu jako celek postupem podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout.
19. Z obsahu správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany byla žalobkyní podána dne 13. 2. 2018. Z informací shromážděných žalovaným v průběhu řízení ohledně bezpečnostní a politické situace na Ukrajině vyplývá, že žalovaný vycházel z Informace MZV ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018; Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 – Ukrajina ze dne 18. 1. 2018; Zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2018 – Ukrajina, z ledna 2018; Výroční zprávy Amnesty International 2018 – Ukrajina ze dne 22. 2. 2018, Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině (za období od 16. 8. 2017 do 15. 11. 2017), ze dne 12. 12. 2017; Informace OAMP, Ukrajina: Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 22. 1. 2018; Informace MZV ČR č. j. 115045-LPTP ze dne 9. 10. 2015; Informace organizace International SOS v zemi původu č. j. BMA 9704 ze dne 7. 7. 2017; Zákona Ukrajiny o mobilizaci č. 3543-12 ze dne 21. 10. 1993 ve znění novely číslo 339-VIII ze dne 21. 4. 2015 a Výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 226/2017-31 nebo ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81) jsou zprávy mezinárodních organizací a Ministerstva zahraničních věcí České republiky, sloužící jako podklad pro vydání rozhodnutí o udělení azylu, považovány Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

za dostatečné, pokud nejsou relevantně zpochybněny.

20. K námitce žalobkyně ohledně nemožnosti jejího návratu na Ukrajinu s ohledem na hrozící reálné nebezpečí z důvodu ozbrojeného konfliktu, soud uvádí, že k bezpečnostní situaci na Ukrajině, a tedy i možnému důvodu udělení mezinárodní ochrany lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho usnesení ze dne 4. 10. 2018 č. j. 5 Azs 115/2018-34 (dostupné na www.nssoud.cz), v němž se uvádí: „*Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.*“ Rovněž dle odkázat na další rozhodnutí, ve kterých se Nejvyšší správní soud této problematice věnoval, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, usnesení ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, či usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 3. Žalovaný se zabýval posouzením žádosti žalobkyně a opatřil si aktualizované informace o situaci na Ukrajině (viz str. 8 napadeného rozhodnutí). Lze se přiklonit k jeho názoru, že za současné situace v zemi s přihlédnutím ke konfliktu na východě země není žádný důvod se domnívat, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Ve zbytku země přitom je dlouhodobě bezpečnostní situace nezměněná, zcela stabilní a nedochází zde k ozbrojeným střetům a zmíněná zhoršená bezpečnostní situace se žalobkyně vůbec netýká.
21. Z žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a z protokolu o pohovoru k této žádosti je zřejmé, že se žalobkyně snaží legalizovat prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu svůj pobyt na území České republiky. K žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně dle svého tvrzení přistoupila až v době, kdy měla z území České republiky vycestovat. Nutno také zdůraznit, že žalobkyně poprvé přicestovala do České republiky v červnu roku 2016 a žádost o mezinárodní ochranu podala až v únoru roku 2018, poté, co jí nebylo uděleno vízum strpění, jak sama uvedla. Jednání žalobkyně se tak krajskému soudu jeví jako účelové, neboť kdyby měla skutečně strach o svůj život a zdraví v zemi původu, podala by žádost o udělení mezinárodní ochrany již při první možné příležitosti. Řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. S ohledem na vše výše uvedené soud konstatuje, že žalobkyně žádné relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany, stejně jako závažné porušení správního řádu, neprokázala a žaloba tudíž není důvodná. Proto ji soud výrokem ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Současně s tím v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 13. ledna 2020

JUDr. Petr Černý, Ph. D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)